

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 444: Duyên Sinh Vô Tánh, Đương Thể Tức Không, Giai Thị Giả Danh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 038)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Duyên sinh vô tánh, đương thể tức không, giai thị giả danh.】

Như vậy quý vị mới có thể nhìn ra được chân tướng của cảnh giới tướng. Chân tướng là gì? Nhỏ là do duyên sinh, mà lớn cũng là do duyên sinh. Duyên sinh thì không có tự tánh, chính vì không có tự tánh, cho nên nhỏ có thể dung nạp vào lớn, lớn có thể dung nạp vào nhỏ, sự sự vô ngại. Hiện tiền chúng ta, tại sao lớn không thể dung nạp vào nhỏ? Sự chướng ngại này từ đâu mà sinh ra? Chính là sinh ra từ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chúng ta. Chúng ta cho rằng nó là thật, cho rằng nó là thực hữu, mà không biết nó là huyễn hữu, huyễn hữu thì không có chướng ngại; vì lầm tưởng là thực hữu, nên chướng ngại mới sinh ra ở chỗ này. Ở đây chúng ta có một bức tường, thì không có cách nào xuyên qua được. Tại sao không có cách nào xuyên qua? Quý vị cho rằng nó là có thật, thế là hỏng rồi, quý vị sẽ không qua được. Nếu như tâm niệm phân biệt, chấp trước của quý vị không còn nữa, thì bức tường này quý vị cứ thế mà đi qua, không có gì cản trở cả, đây là chuyện có thật, không phải chuyện giả.

Khoảng cách thời đại của Pháp sư Viên Anh cách chúng ta không xa, trong khách đường ở tầng dưới của chúng ta vẫn còn treo một câu đối do chính tay Lão pháp sư viết. Pháp sư Viên Anh trong bài tựa của “Kinh Lăng Nghiêm” đã kể lại một câu chuyện của chính ngài, để chứng minh “sự sự vô ngại”. Ngài đang ngồi thiền trong liêu phòng, tâm rất thanh tịnh, đại khái là đột nhiên có việc cần thỉnh ngài, ngài liền xuống tọa, bước ra khỏi liêu phòng; sau khi ra khỏi liêu phòng, ngài chợt nhớ ra: cửa phòng mình chưa mở, sao lại bước ra được nhỉ? Quay đầu nhìn lại, quả nhiên cửa vẫn đang cài chốt bên trong. Tại sao ngài lại có thể ra ngoài được? Lúc đó ngài không nghĩ đến cánh cửa này, không nghĩ đến chướng ngại, thế là ngài ra được, đến khi khởi lại ý niệm đó, ngài liền

không thể đi vào lại qua cánh cửa đó nữa. Đây là kinh nghiệm đích thân của Lão pháp sư, ngài đã tự mình viết trong bài tựa. Tại sao hôm nay chúng ta không qua được bức tường? Bởi cho rằng có một bức tường thì làm sao qua được, thế là không qua được; nếu như quên nó đi, quý vị bước một cái là qua, cứ thế mà đi qua, sự việc chính là như vậy.

Có thể thấy “sự sự” thực sự là không có chướng ngại, chướng ngại khởi lên từ sự phân biệt, chấp trước, điều này thì hết cách. Tập khí từ vô thủy kiếp đến nay của phàm phu, dù không muốn thì nó cũng tự nhiên sinh khởi. Trước đây lúc tôi còn đang đi học, thầy của chúng tôi đã dạy cho chúng tôi một phương pháp; có lúc quý vị nằm mộng, có những lúc biết rõ mình đang nằm mộng, mộng là giả. Thầy nói rằng với bức tường đó, quý vị hãy thử đi qua xem, xem có đi qua được không? Vừa bước đi quả nhiên là đi xuyên qua được. Tại sao vậy? Biết đó là mộng, không phải là thật, nên nghiêm nhiên đi xuyên qua được bức tường. Cho nên điều này dạy cho chúng ta có thể từ trong mộng để chứng minh. Nếu quý vị vẫn còn chấp trước, trong mộng quý vị bị người ta nhốt lại, thì vẫn không thể ra được. Nếu quý vị hiểu được đạo lý này: hiện tại tôi đang nằm mộng, mộng là giả, tại sao tôi lại không ra được? Nghĩ vậy rồi bước đi thì liền ra được, liền không có chướng ngại, đạo lý là ở chỗ này.

Tất cả các pháp đều từ tâm tưởng mà sinh ra (nhất thiết pháp tùng tâm tưởng sinh), điều này vô cùng kỳ diệu, không thể nghĩ bàn, bên trong ẩn chứa đạo lý chân thật, chứ không phải không có căn cứ lý luận, là thực sự có đạo lý trong đó. Duyên sinh vô tánh, đây chính là đạo lý của nó; đương thể tức không, nó làm gì có chướng ngại! Tất cả đều chỉ là giả danh, giả tướng mà thôi.